

בס"ד. שיחת ש"פ נצבים, כ"ח אלול, ה'תשי"א.

בלתי מוגה

א. איתא בלקו"ת ר"פ נצבים ש"פרשה זו קורין לעולם קודם ר"ה¹, ומרומז במלת היום ("אתם נצבים היום"²) דקאי על ר"ה³, כי זה⁴ היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון". — לפעמים קורין גם פרשת וילך קודם ר"ה, כשקורין נצבים-וילך ביחד, אבל, פרשת נצבים קורין לעולם בשבת שלפני ר"ה.

ב. מאמר ד"ה אתם נצבים היום גו'.

* * *

ג. כ"ק מו"ח אדמו"ר סיפר⁵ בשם רבינו הזקן:

שאלו אצל הבעש"ט מהו הטעם שלא מברכים חודש תשרי כמו שמברכים כל חדשי השנה? והשיב הבעש"ט, ש"החודש השביעי שהוא החודש הראשון לחדשי השנה, הקב"ה בעצמו מברכו בשבת מברכים שהוא השבת האחרון דחודש אלול, ובכח זה ישראל מברכים את החדשים י"א פעמים בשנה".

ויש לומר שענין זה (שהקב"ה מברך חודש הראשון, ובכח זה מברכים ישראל שאר החדשים) הוא ע"ד מ"ש⁶ "מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל", "מה שהוא עושה הוא אומר לישראל לעשות"⁷, שעשייתו של הקב"ה היא הנתנת-כח שיוכלו גם ישראל לעשות⁸.

ד. וצריך להבין:

ידוע הכלל שתורה "לא בשמים היא"⁹, אלא ניתנה למטה בארץ

(1) תוס' מגילה לא, סע"ב. רמב"ם הל' תפלה פ"ג ה"ב. טושו"ע או"ח סת"ח ס"ד. בהוספות סמ"א. וש"נ.

(2) ריש פרשתנו.

(3) רמ"ז לזח"ב לב, ב (הובא בלקו"ת

(4) ראה גם זח"ג רלא, א. פענח רוא סוף פרשתנו.

(5) נוסח תפלת מוסף דר"ה (ר"ה כו, א).

(6) כסלו ע' קמה. וש"נ.

(7) תו"מ ח"ב ע' 199. וראה גם תו"מ סה"מ

(8) פרשתנו ל, יב. וראה ב"מ נט, ב.

דוקא, היינו, שהפס"ד שנקבע בב"ד של מטה הוא בתקפו גם למעלה, ועד שהקב"ה אומר "נצחוני בני נצחוני"¹⁰.

ומודגש ביותר בקידוש חדשים ועיבור שנים — שנמסר לגמרי לב"ד של מטה, ועד כדי כך, ש"כשמתכנסין מלאכי השרת לפני הקב"ה לומר אימתי ר"ה .. הקב"ה אומר להם, לי מה אתם שואלים, אני ואתם נלך אצל ב"ד של מטה"¹¹, ולא עוד אלא שנמסר לב"ד איזה שיהי, כדרשת חז"ל¹² על הפסוק¹³ "מועדי ה' אשר תקראו אותם גו'", "אתם (חסר כתיב) אפילו שוגגין, אפילו מוטעין אפילו אנוסים", ויתירה מזה, כלשון הגמרא¹⁴ "אתם אפילו מזידין", היינו, שקידוש החדשים נקבע גם ע"י ב"ד מזידין!

וההסברה בזה — שכללות התורה ניתנה למטה דוקא כדי לפעול תיקון העולם, ובפרט הענין דעיבור שנים וקידוש חדשים, שלהיותו קשור עם מיעוט הירח [הן עיבור שנים, כדי להשוות את החסרון של שנת הלבנה לגבי שנת החמה, והן עיבור חדשים, חודש חסר או מלא, משום ש"ימים אתה מחשב לחודש ואי אתה מחשב שעות"¹⁵, וגם משום ש"פעמים שבא בארוכה ופעמים שבא בקצרה"¹⁶] שבסיבתו נעשה נתינת-מקום לחטא עה"ד [כמבואר בחסידות¹⁷ ששבירת הכלים היא השרש למיעוט הירח, ומיעוט הירח הוא השרש לחטא עה"ד], לכן, נמסר לב"ד של מטה דוקא, כדי שעל ידם יהי התיקון (למיעוט הירח, ובמילא גם) לחטא עה"ד.

ועפ"ז צריך להבין הטעם לכך ש"החודש השביעי שהוא החודש הראשון לחדשי השנה הקב"ה בעצמו מברכו" — דלכאורה, כיון שכללות הענין דקידוש החודש נמסר לב"ד של מטה דוקא, מהו הטעם שדוקא החודש הראשון, שבו נעשית ההמשכה הכללית על כל החדשים, מברך הקב"ה בעצמו, ולא בנ"י, שאליהם נמסר כללות הענין דקידוש החודש?

ה. ונקודת הביאור בזה — שבתור נתינת-כח לכללות עבודת האדם באופן של אתעדל"ת, צריכה להיות המשכה מלמעלה באתערותא דלעילא ממקום הכי נעלה.

14) ר"ה כה, א. הובא בשו"ע אדה"ז

או"ח סת"ר ס"ד.

15) רמב"ם שם רפ"ח.

16) ר"ה שם. רמב"ם שם פי"ז הכ"ג.

17) סה"מ תרצ"א ע' שיט ואילך.

10) ב"מ שם.

11) דב"ר פ"ב, יד. וראה שמו"ר פט"ו, ב.

12) תו"כ אמור כג, ב. הובא ברמב"ם הל'

קידוה"ח ספ"ב.

13) אמור שם.

ובהקדמה:

ידוע¹⁸ שיש ב' בחינות (כלליות) באתערותא דלעילא: (א) אתערותא דלעילא שקודמת לאתערותא דלתתא ופועלת אותה, כמו ה"בת קול" שמכרזת על התשובה¹⁹, שזוהי ההתעוררות שבאה מלמעלה כדי לעורר את האדם לתשובה, (ב) אתערותא דלעילא שנמשכת ע"י עבודת האדם באתערותא דלתתא.

והנה, אף שיש מעלה באתעדל"ע הב' (שבאה ע"י אתעדל"ת) לגבי אתעדל"ע הא' (שקודמת לאתעדל"ת), שאתעדל"ע הא', להיותה ללא הכנה כלל, יכולה להיות חולפת ועוברת²⁰, משא"כ אתעדל"ע הב', להיותה לאחרי הכנת האדם, יש לה קיום²¹, מ"מ, אתעדל"ע הא' היא מדרגא נעלית יותר שלא בערך לגבי אתעדל"ע הב' — כי, אתעדל"ע הב' שבאה ע"י אתעדל"ת, היא לפי ערך האתעדל"ת, שנמשכת מדרגא תחתונה ששם מגעת אתעדל"ת, משא"כ אתעדל"ע הא' שנמשכת מעצמה (ללא אתעדל"ת) היא מבחי' היותר עליונה שאין אתעדל"ת מגעת שם כלל.

ו. ויתירה מזה:

"יש עוד בחי' ג' בענין אתעדל"ע, והוא ג"כ האתעדל"ע .. שאין אתעדל"ת מגעת שם כלל .. אלא שאעפ"כ אינה שורה ומתגלה אלא כשיש שלימות במעשה התחתונים, שכבר נשפע אליהם אתעדל"ע שלפי ערך אתעדל"ת, אזי שורה ומתגלה ג"כ האתעדל"ע שלמעלה מעלה מערך האתעדל"ת כלל"²².

[וע"ד המבואר לעיל בהמאמר²³ בנוגע לעבודה דבחי' רצון פשוט שלמעלה מטו"ד, שהיא מדתו של הקב"ה, שאין בכח האדם לבוא אלי', אלא היא בבחי' מתנה מלמעלה — שלאחרי שנעשה כלי מלא, שהגיע בעבודתו עד מקום שידו מגעת, אזי נותנים לו מלמעלה להיות מחזיק מדתו של הקב"ה, שתהי' אצלו גם העבודה דבחי' רצון פשוט שלמעלה מטו"ד].

ולכאורה, אתעדל"ע זו (הג') היא היותר נעלית, שיש בה ב' המעלות (שבאתעדל"ע הא' ובאתעדל"ע הב') גם יחד — שיש לה קיום

18) ראה לקו"ת שלח מו, א. שה"ש כד, ישראל, כמו בה"בת קול", שלא כולם שומעים הכרוזים העליונים. א.

19) ראה חגיגה טו, א. ויק"ר ספ"ט. 21) לקו"ת ויקרא ב, ג. שה"ש שם. ועוד.

22) לקו"ת שה"ש שם, סע"א ואילך. 23) לעיל ס"ע 339 ואילך.

(דלא כאתעדל"ע הא' שחולפת ועוברת) להיותה לאחרי הכנת האדם, והיא מבחי' שאין אתעדל"ת מגעת שם (דלא כאתעדל"ע הב' שהיא לפי ערך אתעדל"ת) להיותה לאחרי שלימות עבודת האדם.

אמנם, עם היות שגם אתעדל"ע הג' היא מבחי' שאין אתעדל"ת מגעת שם כלל (כמו אתעדל"ע הא'), מ"מ, מזה גופא שאינה שורה ומתגלה אלא לאחרי השלימות במעשה התחוננים, מוכח, שיש לעבודת האדם איזה ערך ושייכות לאתעדל"ע זו²⁴.

ולכן, השלימות האמיתית דאתעדל"ע שאין אתעדל"ת מגעת שם כלל היא אתעדל"ע הא'²⁵, שבאה לפני וללא צורך בעבודה והכנה מצד האדם כלל, להיותה מדרגא הכי נעלית שלגבי' אין לעבודת האדם שום ערך ושייכות כלל.

ז. וע"י אתעדל"ע זו (הא') שהיא מדרגא הכי נעלית — נמשך הכח לכללות הענין דאתעדל"ת שפועלת וממשיכה אתעדל"ע:

ידוע²⁶ ש"כללות הענין מה שבאתעדל"ת אתעדל"ע הוא אינו הכרחי כלל מצ"ע .. כמו בטבעי בנ"א שהאהבה והקירוב מהאחד אל זולתו גורם ג"כ האהבה והקירוב מהזולת אליו .. כענין הכרחי הבא מצד הערך והשייכות, אבל הנברא לגבי הבורא הרי אין ערוך כלל",

— לא מבעי בנוגע לאתעדל"ע ממקום שאין אתעדל"ת מגעת שם, אלא אפילו בנוגע לאתעדל"ע שאתעדל"ת מגעת שם, ה"ז ענין שבאין ערוך כלל —

"א"כ מה שבאתעדל"ת אתעדל"ע אינו ענין הכרחי ח"ו, אלא הוא רק מפני שכך עלה ברצונו ית' להיות באתעדל"ת אתעדל"ע".

וענין זה — ש"עלה ברצונו ית' להיות באתעדל"ת אתעדל"ע" — הוא אתעדל"ע הא' שנמשכת מדרגא הכי נעלית שאין בה שום הגבלות כלל,

[למעלה מאתעדל"ע הג', שאף שגם היא ממקום שאין אתעדל"ת

ג) שעם היותה "רק גילוי הארה חיצונית, אעפ"כ, שיש ומקור אתעדל"ע זו .. הוא ממקום גבוה יותר .. בחי' העצמות ממש" (המו"ל).

26) סה"מ תש"ג ס"ע 16 ואילך. וראה גם לקו"ת דרושי סוכות פג, ב.

24) ראה גם תו"מ סה"מ חשון ע' שמח.
25) בתו"מ סה"מ שם (הערה 15), שאתעדל"ע הא' היא למטה מאתעדל"ע הג', להיותה מחיצוניות האור, כמבואר בלקו"ת. והמבואר כאן (שאתעדל"ע הא' היא למעלה מאתעדל"ע הג'), יש לומר שהוא מצד שרשה של אתעדל"ע הא', כמבואר בלקו"ת (שם כג),

מגעת שם כלל, יש בה ההגבלה שאינה שורה ומתגלה אלא כשיש שלימות במעשה התחתונים],

ומצד העדר ההגבלה שבדרגא זו — נעשה כללות הענין שבאתעדל"ת אתעדל"ע, שיהי' בכח האתעדל"ת לעורר ולהמשיך אתעדל"ע, תחילה האתעדל"ע שלפי-ערך האתעדל"ת, ממקום שאתעדל"ת מגעת שם, ולאח"ז גם האתעדל"ע ממקום שאין אתעדל"ת מגעת שם אלא שנמשכת לאחרי השלימות במעשה התחתונים.

ומעלה נוספת באתעדל"ע הא' — שמצד גודל מעלתה בכחה לפעול שכאו"א מישראל, באיזה מעמד ומצב שהוא, ללא כל הכנה מצדו, יוכל לבוא לידי התעוררות לעבודת ה', כמו בהכרוזים העליונים שעל ידם יכולה להיות התעוררות תשובה אפילו אצל רשעים, כמארז"ל²⁷ "רשעים מלאים חרטות" — שזהו הקצה ההפכי ממש מאתעדל"ע הג' שאינה שורה ומתגלה אלא כשיש שלימות במעשה התחתונים.

ונמצא, שהפעולה דאתעדל"ע הא' (מצד גודל מעלתה) היא בשתיים: (א) שתוכל להיות אתעדל"ת, (ב) שהאתעדל"ת תפעל המשכת אתעדל"ע.

ח. עפ"ז יש לבאר גם תוכן הענין דברכתו של הקב"ה לחודש תשרי — ע"ד אתעדל"ע הא' שהיא הנתינת-כח לכללות הענין שבאתעדל"ת אתעדל"ע:

ידוע²⁸ שבראש השנה צריכה להיות המשכה חדשה משרש ומקור הראשון [וכמוזכר לעיל בהמאמר²⁹ שההמשכה דר"ה היא מבחי' כלל, שכלל זה הוא לא כלל לפרטים, אלא כלל בעצם], לא רק מבחי' שלאחר הצמצום, אלא לפני הצמצום, ולא רק מבחי' רצון הגלוי, אלא מבחי' רצון המוחלט בעצמותו וכו' — דרגא הכי נעלית, שאין אתערותא דלתתא מגעת שם כלל, והמשכתה אינה אלא באופן של אתערותא דלעילא שנמשכת מעצמה.

וזהו שאומרים בראש השנה "זה היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון"⁴ — שר"ה הוא כמו יום ראשון תחלת מעשיך, שאז היתה ההמשכה שלא ע"י עבודת הנבראים באתעדל"ת (כמו עכשיו שבאתעדל"ת

(28) ראה סידור (עם דא"ח) שער התקיעות רמו, א ואילך. ובכ"מ.
(29) ע' 336 ואילך.

(27) הובא בתניא ספי"א. וראה ר"ח שער היראה פ"ג (בשם ס' חסידים). שבט מוסר פכ"ה (בשם מרו"ל).

תליא מילתא), אלא באופן של אתעדל"ע, מצד "כי חפץ חסד הוא"³⁰, ועד"ז בכל ר"ה, שבו נמשך אתעדל"ע הא' מבחי' שאין אתעדל"ת מגעת שם כלל³¹.

ואתעדל"ע זו היא הנתנת-כח לכללות העבודה דאתעדל"ת בשנה הבאה:

לאחרי החשבון-צדק דחודש אלול על השנה שעברה מכל מחשבותיו דיבוריו ומעשיו שלא כדבעי, יכול לבוא למסקנא שאין בכחו להתעורר לעבודת ה', ועד שע"י עבודתו יעורר אתעדל"ע. והמענה לזה — שישנה אתעדל"ע שנמשכת מדרגא הכי נעלית שאין אתעדל"ת מגעת שם כלל, ולכן בכחה לפעול אשר מבלי הבט על מעמדו ומצבו הקודם יתעורר האדם לעבודת ה', ושעבודתו באתעדל"ת תפעל המשכת אתעדל"ע.

אמנם, כיון שר"ה הוא רק "זכרון ליום ראשון", "זכרון" בלבד, ולא "יום ראשון" ממש, להיותו לאחרי שכבר נקבע הסדר שבאתערותא דלתתא תליא מילתא, לכן, גם בנוגע להמשכת האתעדל"ע שמצד כי חפץ חסד הוא (כב"יום ראשון") צ"ל איזה ענין של הכנה — שזוהי העבודה דחודש אלול.

* * *

ט. [כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן "די ראש-השנה'דיקע תנועה"³², וצוה לחזור ולנגן כמ"פ, וגם כ"ק אדמו"ר שליט"א ניגן בעצמו מתוך בכיות נוראות. ואח"כ אמר:]

עומדים עתה בהכניסה ל"ימים נוראים", שבהם מתגלית מלמעלה מדת היראה³³, ובמילא, גם העבודה היא בקו היראה.

ביראה גופא ישנם כמה מדרגות, ובכללות: יראה תתאה ויראה עילאה. וביראה תתאה גופא ישנם כמה מדרגות, ומהם: יראת העונש ויראת הרוממות (כפי שמביא כ"ק מו"ח אדמו"ר בהמאמר שיצא לאור לקראת ח"י אלול³⁴).

(32) הניגון שבו היו מתפללים רבותינו נשיאינו תפלת ערבית בליל א' דר"ה (ראה ספר הניגונים ח"א ניגון ט. וש"ג) — המו"ל. (33) ראה אוה"ת ואתחנן ס"ע קעט ואילך. ועוד.

(34) ד"ה כי קרוב אליך דש"פ נצבים תרפ"א פ"ב (סה"מ תשי"א ע' 321, ולאח"ז בסה"מ תרפ"א ע' שכה).

(30) מיכה ז, יח.
(31) ראה לקו"ת שה"ש שם (בנוגע לאתעדל"ע הא'): "מאחר שהוא נמשך מעצמו כמו בהתחלת הבריאה שנמשך מבחי' כי חפץ חסד הוא, הרי א"כ שרשה נמשך מבחי' העצמות ממש אשר אין אתערותא דלתתא מגעת שם כלל, רק כי חפץ חסד הוא".

ולכאורה, כשנמצאים בהתחלת העבודה דקו היראה (בימים נוראים), צריכים להתחיל מהדרגה הראשונה שביראה תתאה — יראת העונש.

אבל, האמת היא, שכיון שבר"ה ישנה גם עבודת התשובה, שעל ידה נעשה דילוג שלא בסדר והדרגה, למעלה מסדר השתלשלות, ועד שבשעתא חדא וברגעא חדא יכול להשתנות מרשע גמור לצדיק גמור³⁵ — יכולה להיות גם התחלת העבודה בדרגות נעלות.

ומזה מובן גם שהעבודה יכולה וצריכה להיות בשמחה דוקא — כיון שתנועת הדילוג (שע"י התשובה) קשורה עם שמחה, שפורצת גדר³⁶.

י. ובפרטיות יותר:

כתיב³⁷ "וגילו ברעדה", היינו, שגם העבודה ד"ימים נוראים" בקו היראה, "רעדה", צריכה להיות מתוך שמחה — "גילו ברעדה"³⁸.

ויש להוסיף בדיוק לשון הכתוב "גילו ברעדה" — ולא "רעדו בגילה" — שההתחלה היא בענין השמחה ("גילו"), אלא שהשמחה צריכה להיות מכוסה ברעדה.

ומ"ש בכתבי האריז"ל³⁹ ש"כל מי שאינו בוכה בר"ה ויוהכ"פ אין נשמתו שלימה" — אין הכוונה לבכי של מרירות על מצבו הלא טוב, אלא בכי של שמחה, שמצד גודל ועוצם מעלת הגילויים דר"ה ויוהכ"פ שאין כלי מוחו יכולים להכיל נעשית אצלו בכי בדמעות, ע"ד מ"ש⁴⁰ אודות רבי עקיבא שזלגו עיניו דמעות כששמע סודות התורה מרבו רבי אליעזר⁴¹.

[ועפ"ז יומתק דיוק הלשון "כל מי שאינו בוכה כו' אין נשמתו שלימה", שבכ"י זו קשורה עם שלימות הנשמה — כיון שאין הכוונה לבכי של מרירות על מצבו הלא טוב, שאינה שייכת לשלימות הנשמה, ואדרבה כו', אלא הכוונה היא לבכי שמצד הרגש גודל ועוצם מעלת הגילויים דר"ה ויוהכ"פ, שגילויים אלה נרגשים מצד שלימות הנשמה דוקא, אלא שלהיותם גילויים נעלים ביותר, הרי גם מצד שלימות הנשמה אין בכחו להכילם].

35) ראה גם שיחת ח"י אלול סכ"ה (לעיל ע' 319-320). האריז"ל סוף סדר הנסירה.

36) ראה סה"מ תרנ"ז ס"ע רכג ואילך.

37) תהלים ב, יא.

38) ראה לקו"ת פרשתנו מז, א. ובכ"מ.

39) ע' 208. וש"נ.

40) ראה לקו"ת תצא לו, ד. לקו"ש ח"ט ע' 208. וש"נ.

41) ראה לקו"ת תצא לו, ד. לקו"ש ח"ט ע' 208. וש"נ.

יא. ובביאור הטעם שגם בימים נוראים צריכה להיות התחלת העבודה מתוך שמחה ("גילוי") דוקא — יש לומר:

אם תהי' ההתחלה "ברעדה" — יתכן שלא תבוא ההתעוררות לעבודה עצמה, כי, כשיעשה חשבון-צדק בחודש אלול על כל מחשבותיו דיבוריו ומעשיו הלא טובים שהיו במשך השנה החולפת ורואה שהנהגתו היתה שלא כדבעי, ויוסיף לעשות חשבון-צדק על העבודה דחודש אלול גופא, שגם בחודש המיוחד שנתן הקב"ה כדי לתקן את כל השנה כולה, לא היתה הנהגתו כדבעי — אזי יבוא לתנועה של הכנעה ושפלות גדולה ביותר,

— כמשל "העני ומדוכה ביסורים .. שאינו צריך שום התעוררות לבכות"⁴², "כשנזכר .. על רוב דחקו .. יבכה במר נפשו תיכף כו"⁴³ — ועד כדי כך, שלא יוכל להעזיז ולבקש מהקב"ה להיות מלך ולקבל אותו לעבד! — לא זו בלבד שלא יוכל לדרוש ולטעון שצריכים לקבלו לעבד, אלא לא יוכל אפילו לבקש זאת בתורת צדקה. לא תהי' לו החוצפה וההעזה לבקש מהקב"ה — אפילו בתורת צדקה — שיקבלו לעבד! ...

(כ"ק אדמו"ר שליט"א בכה הרבה, ואח"כ המשיך:) וגם כשהקב"ה כבר מוחל לו, ומוכן ליתן לו מבוקשו מבלי הבט אם ראוי הוא לכך אם לאו, הרי עדיין צריך להיות "פשט העני את ידו"⁴⁴, ובמילא, צריך שיהי' לו "כלי" שעל ידו יוכל לקבל — וכיון שכן, נשאלת השאלה: במה יוכל לקבל ("מיט וואָס וועט ער נעמען, מיט וואָס")! ...

יב. ולכן, צריכה להיות ההתחלה מתוך שמחה ("גילוי") דוקא — שפורצת גדר:

ע"י השמחה נעשית אצלו פריצת הגדרים — אשר מבלי להתחשב במעמדו ומצבו, יקיים את ציווי הקב"ה בתורה⁴⁵: "אמרו לפני בר"ה מלכיות כו' כדי שתמליכוני עליכם"!

הקב"ה אומר לבנ"י: יהודים, הכריזו מלכיות ("אידן, שרייט מלכיות") — שזוהי נתינת-כח לכל בנ"י ולכאור"א מישראל אשר מבלי הבט על מעמדם ומצבם יוכלו לומר מלכיות, לבקש מהקב"ה להיות מלך

(44) לשון חז"ל — ריש מס' שבת.
(45) ר"ה טז, סע"א. וש"נ.

(42) ד"ה כי קרוב הנ"ל פ"ו (סה"מ)
תשי"א ע' 335, תרפ"א ע' (ש"ט).
(43) דרך חיים פ"ב (ה, ד).

עליהם, ויתירה מזה, לשבח ("אמרו" כמו "האמרת", לשון שבח⁴⁶) את הקב"ה בענין המלכיות — "כדי שתמליכוני עליכם".

וכאשר יהודי אינו מתחשב במעמדו ומצבו ואומר מלכיות, אזי מתנהגים עמו מלמעלה באופן כזה — שלא מתחשבים במעמדו ומצבו אם הוא ראוי אם לאו, אם הוא כלי ויש לו כמה לקבל אם לאו, ונותנים לו כל הענינים — גם הכלים, כמ"ש⁴⁷ "והוא יכלכלך", היינו, שהקב"ה נותן גם את הכלים⁴⁸ — לא מצד מעלת עבודתו, אלא מצד הענין ד"יבחר לנו את נחלתנו את גאון יעקב אשר אהב סלה"⁴⁹.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן ניגון שמח].

46) ראה אוה"ת תבוא ע' תתרט. ע' 48) ראה סה"מ עזר"ת ריש ע' קז. סה"מ תתרט.
 47) תהלים נה, כג. כח. תרצ"ט ע' 21.
 49) תהלים מז, ה.